

Arrest

nr. 263 740 van 16 november 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. VUYLSTEKE
Emmanuel Van Driesschestraat 67
1050 ELSENE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 2 augustus 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie van 2 juli 2021 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 oktober 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat Y. VUYLSTEKE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 2 juli 2021 wordt verzoeker op heterdaad betrapt door de politie op het toebrengen van slagen aan een personeelslid van de gemeente Anderlecht.

1.2. Eveneens op 2 juli 2021 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Het inreisverbod is de bestreden beslissing en is gemotiveerd als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Zuid op 02.07.2021 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam : [B.]

voornaam : [A.]

geboortedatum : [...]

geboorteplaats : [...]

nationaliteit : Algerije

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 02.07.2021 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft in België en dat zij zwanger is. Aangezien betrokkene nog niet samenwoont kan worden aangenomen dat geen sprake is van een gezinsleven. Bovendien blijkt uit onderzoek van PZ Zuid dat deze partner ook niet legaal verblijft in België. De partners kunnen het gezinsleven verder uitbouwen in het land van herkomst.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Hij zet zijn middel uiteen als volgt:

“[...] Het bevel om het grondgebied te verlaten werd door de verwerende partij gebaseerd op de volgende reden:

[...]

Het is duidelijk dat deze beslissing op geen enkele wijze rekening houdt met de specifieke kenmerken van verzoeker.

Daarnaast spreekt men over feiten, maar wordt er geen melding gemaakt van welke feiten verzoeker zich schuldig zou aan hebben gemaakt...

[...] De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht bevoegd om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt hierbij in dat aan de overheid de verplichting wordt opgelegd haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing haar oordeel moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

[...] Verzoeker wordt een inreisverbod van 3 jaar afgeleverd, gemotiveerd op grond van artikel 74/11 § 2 en artikel 74/13.

Er is sprake van een schending van artikel 74/11 Vreemdelingenwet:

De bestreden beslissing zou gebaseerd moeten zijn op artikel 74/11 § 1 tweede lid dat het volgende voorziet. 'De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum 3 jaar in volgende gevallen: 1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of, 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. "

Art. 74/11 lid 1 Vw vereist verder dat bij het opleggen van een inreisverbod rekening wordt gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Verweerster moet bij het bepalen van de duur van het inreisverbod met andere woorden een evenredigheidstoets in acht nemen. Dit betekent dat de duur van een inreisverbod evenredig moet zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

Het moge echter duidelijk zijn dat er in casu geen rekening werd gehouden met de specifieke situatie van verzoeker:

- Het feit dat er geen strafbare feiten worden vernoemd in de bestreden beslissing
- Het feit dat verzoeker vermoed wordt onschuldig te zijn, totdat het tegendeel bewezen is
- Het feit dat het voor de optimale verdediging van verzoeker in deze strafzaak noodzakelijk is om op het Belgische grondgebied te zijn.
- Er wordt geen rekening gehouden met zijn zwangere partner
- Het feit dat niet bewezen wordt dat er een gevaar is voor de openbare orde, daar er geen strafrechtelijke feiten worden genoemd?!

[...]

Het is duidelijk dat de motivering geenszins draagkrachtig kan zijn. Nochtans is de overheid verplicht om de juridische en feitelijke overwegingen te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en de beslissing op een afdoende wijze te motiveren. De materiële motiveringsplicht houdt in dat de administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Het zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden.

De redenen die in casu vernoemd zijn en die verweerster inroept ter rechtvaardiging van het inreisverbod zouden ingegeven zijn omwille van het gevaar voor de openbare orde.

Er is geen enkele motivering terug te vinden in de bestreden beslissing die dit zou rechtvaardigen:

- Er worden geen strafbare feiten vernoemd in de bestreden beslissing, dus verzoeker kan onmogelijk afleiden voor welke feiten hij de openbare orde zou in het gedrang brengen
- Daarnaast meent verzoeker onschuldig te zijn en betwist de feiten
- Er wordt geen rekening gehouden met zijn zwangere partner

Artikel 74/11 bepaalt dat een inreisverbod van maximum 3 jaar kan worden opgelegd. Verweerster verduidelijkt niet waarom zij ervoor kiest om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen, in plaats van een met een geldigheidsduur van 1 jaar of enkele maanden.

[...] Elke discretionaire bevoegdheid heeft de redelijkheid tot grens. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel als men zich moet afvragen hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen.

Daarnaast moet de duur van een inreisverbod evenredig zijn aan het doel of de reden tot oplegging ervan.

In casu is geenszins te begrijpen waarom het inreisverbod is opgelegd en zeker niet de duur ervan.

[...] Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenbevinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE gegevens van het betreffende dossier en op alle stukken.

Het is duidelijk dat verweerster geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker niet kan besluiten uit de bestreden beslissing welke feiten hem worden weerhouden, alsook dat hij enig feit betwist.

Indien verweerster op zorgvuldige wijze had gehandeld, en verzoeker had gevraagd om duidelijkheid te verschaffen aangaande zijn aandeel in de feiten, ... dan had zij ontegensprekelijk vastgesteld dat er geen reden is om een inreisverbod op te leggen, laat staan 1 met een geldigheidsduur van 3 jaar. [...].”

2.2.1. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het redelijkheidsbeginsel, dat speelt waar de overheid beschikt over een discretionaire beoordelingsbevoegdheid, staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.2.2. Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet in zijn § 1, eerste en tweede lid als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

2.2.3. De Raad benadrukt dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet verweerder in beginsel een inreisverbod dient op te leggen indien hij vaststelt dat een vreemdeling geen termijn voor vrijwillig vertrek heeft gekregen (*“gaat gepaard”*).

In casu betwist verzoeker niet dat hem in de verwijderingsmaatregel waarmee het bestreden inreisverbod gepaard gaat geen termijn voor vrijwillige terugkeer werd toegestaan. Hij weerlegt met zijn uiteenzetting van het middel niet dat er grond was om hem een inreisverbod op te leggen.

2.2.4. In zoverre artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet verder oplegt om de duur van het inreisverbod te bepalen rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval, moet worden vastgesteld dat op lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verweerder de redenen heeft geduid die volgens hem maken dat het proportioneel en gerechtvaardigd is om de duur van het inreisverbod voor verzoeker op drie jaar te bepalen. Hierbij is verweerder concreet ingegaan op de specifieke omstandigheden van het voorliggende geval. Concreet achtte verweerder een inreisverbod voor drie jaar proportioneel, nu verzoeker gelet op zijn persoonlijke gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, dit gelet op het gewelddadig karakter van de door hem gepleegde feiten, en hij weliswaar inroept een gezinsleven te hebben, maar in alle geval zijn zwangere partner eveneens illegaal verblijf houdt in België en het gezinsleven verder kan worden uitgebouwd in het land van herkomst. Verweerder wees op het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde.

Het betoog van verzoeker dat verweerder niet zou hebben gemotiveerd waarom hij kiest voor een inreisverbod voor drie jaar, mist feitelijke grondslag. Verweerder is bovendien niet verplicht om te motiveren waarom hij niet kiest voor een andere termijn. Hij dient enkel de redenen te vermelden waarom hij kiest voor een welbepaalde termijn, wat in casu is gebeurd.

2.2.5. Verzoeker betoogt verder dat verweerder niet met alle specifieke omstandigheden van zijn geval rekening zou hebben gehouden.

Verzoeker voert in eerste instantie aan dat er in het bestreden inreisverbod niet wordt verduidelijkt welke strafrechtelijke feiten hij heeft gepleegd. Nu er geen strafrechtelijke feiten worden genoemd, is het volgens hem niet bewezen dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde.

Verzoeker gaat er met zijn kritiek echter aan voorbij dat er duidelijk wordt gemotiveerd dat het bestreden inreisverbod gepaard gaat met “[d]e beslissing tot verwijdering van 02.07.2021”. Gelet op het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient ook te worden aangenomen dat geen inreisverbod mogelijk is zonder beslissing tot verwijdering (RvS 18 december 2013, nr. 225.871 en RvS 26 juni 2014, nr. 227.898). Het bestreden inreisverbod betreft een accessorium van het bevel om het grondgebied te verlaten van 2 juli 2021 (cf. RvS 16 december 2014, nr. 229.575). Beide beslissingen zijn verzoeker ook gezamenlijk ter kennis gebracht. In het bevel om het grondgebied te verlaten van dezelfde datum werd het volgende gemotiveerd: *“Betrokkene is op heterdaad betrapt voor opzettelijke slagen en verwondingen. (PV nummer BR.43.L3.031260/2021 van de politiezone van PZ Zuid.) Gezien het gewelddadig karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”* In het beroep dat afzonderlijk werd ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (RvV 264 189) gaf verzoeker niet aan de vermelde feiten van opzettelijke slagen en verwondingen te betwisten, net zomin als de gedane vaststelling dat hij door zijn gedrag en het gewelddadig karakter van de feiten kan worden geacht een gevaar te vormen voor de openbare orde. Gelet op wat voorafgaat, kan verzoeker niet in redelijkheid voorhouden dat hij niet weet op welke feiten verweerder doelde in het bestreden inreisverbod of nog dat hij *“onmogelijk [kan] afleiden voor welke feiten hij de openbare orde [...] in het gedrang [zou] brengen”*. Het bestreden inreisverbod verwijst zo ook specifiek naar het gewelddadig karakter van de feiten, zoals dit ook in het hiermee samenhangende bevel om het grondgebied te verlaten het geval was. Hierbij dient trouwens nog te worden opgemerkt dat uit de voorliggende stukken blijkt dat verzoeker door de politie op heterdaad werd betrapt op de betreffende feiten. Aldus kan verzoeker niet ernstig voorhouden dat hij niet zou weten over welke feiten er wordt gesproken. Er kan geen redelijke twijfel over bestaan dat verweerder in het bestreden inreisverbod doelde op de feiten van opzettelijke slagen en verwondingen waarvoor hij op dezelfde dag door de politie werd betrapt. Dit blijkt ten overvloede ook uit de overige kritiek in verzoekers middel dat het voor hem *“voor de optimale verdediging [...] in deze strafzaak noodzakelijk is om op het Belgische grondgebied te zijn”*.

Verzoeker wijst nog op het vermoeden van onschuld en betoogt dat zijn aanwezigheid in België noodzakelijk is voor een optimale verdediging in de strafzaak. Hij stelt de feiten te betwisten.

De Raad wijst erop dat het gegeven dat verzoeker (nog) niet strafrechtelijk is veroordeeld voor de feiten niet verhindert dat verweerder op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar kan vormen voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze heeft geoordeeld dat hij, gelet op de betrapting op heterdaad op slagen en verwondingen en het gewelddadig karakter van deze feiten, door zijn persoonlijke gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat welbepaalde relevante elementen hierbij onterecht buiten beschouwing zijn gebleven. Het louter stellen de feiten te betwisten, kan geenszins volstaan om de gedane vaststellingen onderuit te halen.

In zoverre verzoeker aanvoert dat zijn aanwezigheid in België nodig zou zijn om zich optimaal te verdedigen in de strafzaak, merkt de Raad allereerst op dat het niet vaststaat dat een doorverwijzing van verzoeker naar de correctionele rechtbank aan de orde is, of wordt voorzien. Er blijkt ook geenszins dat in de huidige stand van zaken verzoekers aanwezigheid in België in het kader van het strafrechtelijk onderzoek nog noodzakelijk wordt geacht. Verzoeker kan zich bovendien wat betreft de strafprocedure laten vertegenwoordigen door een advocaat. Uit niets blijkt dat de persoonlijke verschijning van verzoeker in het kader van het strafrechtelijke onderzoek of desgevallend voor de correctionele rechtbank noodzakelijk of vereist is. Evenmin blijkt dat zijn advocaat de belangen van verzoeker in de strafprocedure niet naar behoren zou kunnen behartigen. Verzoeker kan zich bovendien, waar hij thans alsnog aangeeft in persoon zijn verdediging te willen voeren in het kader van het strafrechtelijke onderzoek en een eventueel strafproces, tot verweerder richten met het oog op de afgifte van een vrijgeleide dat hem moet toelaten naar België te komen om proceshandelingen bij te wonen en een

eventuele straf te ondergaan. Artikel 74/12 van de Vreemdelingenwet verleent verzoeker de mogelijkheid om de opheffing of opschorting van het inreisverbod te vragen.

Verzoeker kan niet overtuigen dat inzake de beoordeling van de redenen van openbare orde bij het opleggen van een inreisverbod voor drie jaar een specifieke omstandigheid onterecht niet in rekening is gebracht.

Verzoeker geeft ten slotte aan dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn zwangere partner die in België verblijft. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder hiermee wel degelijk uitdrukkelijk rekening heeft gehouden. Verweerder motiveert immers het volgende: *“Betrokkene verklaart dat hij een partner heeft in België en dat zij zwanger is. Aangezien betrokkene nog niet samenwoont kan worden aangenomen dat geen sprake is van een gezinsleven. Bovendien blijkt uit onderzoek van PZ Zuid dat deze partner ook niet legaal verblijft in België. De partners kunnen het gezinsleven verder uitbouwen in het land van herkomst.”* Verzoeker gaat niet verder in op deze motieven en weerlegt ze niet. Hij geeft niet aan dat enig aspect van zijn gezinssituatie alsnog in rekening had moeten worden gebracht.

2.2.6. Er blijkt niet dat verweerder bij het opleggen van het bestreden inreisverbod en het bepalen van de duur ervan, een welbepaalde specifieke omstandigheid ten onrechte niet in rekening heeft gebracht. Evenmin toont verzoeker aan dat verweerder is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of dat de beoordeling kennelijk onredelijk is. Hij maakt evenmin met concrete gegevens aannemelijk dat verweerder het evenredigheidsbeginsel niet zou hebben gerespecteerd.

2.2.7. Verzoeker toont een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel of het zorgvuldigheidsbeginsel niet aan.

2.2.8. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien november tweeduizend eenentwintig door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS